

BORSSZEM JANKÓ

A KOMÉDIA VÉGE.

Vegyes publikum. Éljenek!

Színészek (mély bókkal.) Magunk is igyekeztünk!

A becsület.

— Mese, de igaz. —

SÓ KEDVIBEN szólt az isten
Trónolva a felhők fölött:
»Az ember legkedvesb szivemnek
Sok alkotásaim között.
Mit adjak még neki, hogy élte
Még szebb, dicsőbb és jobb legyen?...
Becsület, angyal, szállj le hozzá!«
S az angyal völgyön száll s hegyen.

Hallá e dolgot a pokolban
S így szólt a kárhozat ura:
»Nincs több teremtmény, mint az ember
Olyan galád, olyan fura.
Te piszkos ördög, menj sietve
A földre, — hagyd itt a tüzet —
S hirdessed ott az embereknek:
Te vagy az a szent *Becsület*.«

S lemm vándorolt az emberek közt,
Az égnek fényes angyala.
Szemében mennyei szelidség,
Kezében törvénykönyv vala.
Mely néki ajtót tárt, a kunyhót,
Büvös fény tündökölte be —
S a palota, mely őt kizárta,
Borúsán elsötétedé.

Nyomába járt a piszkos ördög
S bömbölt: »a *Becsület* vagyok!«
Aján szitok, öklébe' fegyver,
Szemébe' gyűlölet ragyog.
Hol bebocsátják: oda botrányt,
Halált, vagy hitvány gúnyt viszen;
Borzadnak tőle, vagy kaczagják —
De meg nem áldja senki sem.

Magyarországnak kapujához
A két utas egyszerre ért.
Tanyát az angyal és az ördög,
A jó s a rossz egyszerre kért.
— »Kinek hozol te üdvöt, angyal?« —
»A bölcsnek, jónak.« — »Te maradj!
— S te vagy az ördög?« — »Öklre izmos!«
— »Te jösz be — te kedvünkre vagy!«

S mert még e szép hazába' törvényt
Néhány kaczer legényke szab:
Isten lesz itt az ál-*Becsület*,
Spadassin oltárán a pap.
S hódolni kénytelen e rémnek,
Mely agyat, szívet ölve ront
E kor s e nemzet szágnyére —
A bölcs csak úgy, mint a bolond.

Apró hírek.

□ **A Wahrmann-Istóczy duellumban kétszer afflavit** Thaisz, et dissipati sunt.

* **Martonvásár** folyamodott, hogy nevét ezentúl **Móriczvásár**ra változtathassa.

× **Megváltozott példaszó.** Inter duos litigantes — tertia gaudet.

≈ **Mikor** a szerencsésen végződött párbaj hire az Akadémia utczába jött, az egyik küzdő fél leánya örömeiben újjá született. Renata est.

⊙ **Azok a zsidók!** Rátörnek Istóczyra, kifczamitják a kis újját, hogy a párbajra képtelen legyen.

Ω **Greenwichben**, az observatorium segéd-őrei a délkeleti hosszúság 16°-a alatt két lyukat fedeztek föl. A rögtön mozgásba hozott táviró egy óra mulva hírül verte nekik, hogy ez az a két lyuk, melyet Wahrmann és Istóczy az Ercsi melletti savanyu-réten lőttek bele a természetbe.

∞ **A szent atya** intette hiveit, ne vegyenek részt a zsidóhajzában. A párisi érsek 1000 frankot ajándékozott az Oroszországból kiűzött zsidók fölsegelésére. Magyarország primása a háromszoros kihirdetés alól való fölmentését küldte meg Istóczynak. Kérdés már most: ki tett a három közül legtöbbet a zsidókért?

Δ **Rebesgetik**, hogy Istóczynak születendő kis lánya »Duella« nevet fog nyerni a keresztségben. Keresztapja Börzeviczy lesz.

± »**Warhmann** rövidlátó, sőt a fél szemét nem is használhatja,« mondák a segédek. Ennél fogva az eleinte öt-öt lépésű avanceben megállapított husz, vonatkozólag tíz lépést megrövidítették huszonöt lépésre.

> **Istóczy védelmére.** Hogy a Wahrmann-Istóczy botrány a házon belül esett meg, annak oka Wahrmann és nem Istóczy, mert hiszen ez őtet kihivta!

⊥ **Mr. Denis de la Passementerie** az állatkertben járván tegnap, repudiálta a szamojéd atyafiakat. Hiszen nem tudnak francziául!

Δ **Nevezetes** ez a hét még arról is, hogy került benne egy négyszáz esztendőös czimbalom-régiség és Balogh Jóska, egy négy éves czimbalom művész. Pázmány Dénes ur nyilván összeházasítja majd ezt a két szélsőséget, hogy jó franczia szokás szerint, az egyik extrême a másikat touchirozza.

Wahrmann-Istóczy.

— Lessing után. —

Elégtételt gyorsan kértek
Sikra bátran ki is szálltak,
Ott pár perczig szemközt álltak
S aztán — — szépen visszatértek.

Országközi támadások.

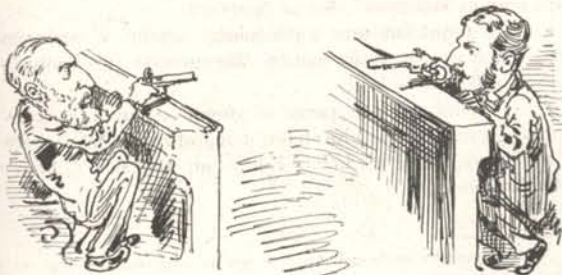
— Az adott példa nyomán. —

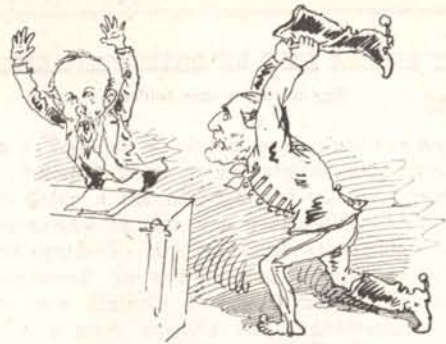
Verhovay az »Egyetértés« képviselő-szerkesztőire ráförmeszi a Dídóját.

P. Gusztai keresztül argumentálja Szendét.

V—dy és R—czy (ólom) szemmel tartják egymást.

Cs—gyi bácsi majd így kapacitálja az ő H—dős Sanyi druszáját.

H—rmn Ottó Sommsichra eresztí rá preparált pókjait és kigyóit. Az igaz, hogy némi spiritussal.

Amivel Vasvillányi Imre nem él: sem támadásai-nál, sem borainál.

Legborzasztóbb V—sster I—re, aki önszerzette operettjeivel boszulja meg magát Pauleren.

Mikor szűnik meg az antiszemitizmus?

— Egy kérdés és száz felelet. —

EM VAGYUNK antisemiták, de belátjuk e mozgalom jogosultságát. Mikor veszi el ez azt — megmondjuk, sine ira et studio. Ha a zsidók elolvasásák, sőt minél többen meg is veszik az »Aranyország« című hatalmas irányvígjátékot s a »Fridényi bankja« című elvirányregényt. Mindkettő a mi Acsádink tollából származik, ki nem vádolható távrolól sem antiszemitikus tendenciákkal. Ha képesek lesznek a zsidók annyira, mint pld. Kiss Józsefjüket, Acsádijukat is megböcsülni. — akkor az antiszemitizmusról elmondhatjuk, hogy volt, de lesz.

„Pesti Napló.“

Az antiszemitizmus rögtön megszűnik, mihelyt a zsidók kereskedelmi könyveiket magyarul vezetik s nem német lapokat (»Pester Lloyd«, »Neues Pester Journal« stb.), hanem magyarokat járatnak. Hogy melyik magyar lapot értjük, azt tiltja elcsevegnünk a szerénység.

„Budapesti Hírlap.“

Czu tumm! Sag akkuu mexini asz andiszemitizmasz totál, ha gutja sitó nem fokja szavarni mótyorkotásáfal a hexdi loyalidátt, amibe mind: a barann v. Eibischeitg, a herr von Blunzenfellner és a herr v. Krauthappel, ami mind indim sbéczi én hozám, dinteti ki mogát a Presch-purgba. Szó isz, dremtete mék etyszer pólle. P. p.!

Krauszhuber Tóbiás.

A megvesztegetett lelkiismeretlenség bombáit pöfögő, undorító hazugsága mindaz, mely az antiszemitizmus megszűnéséről más alapon gagyog, mint a következő kijelentésünk: **Az antiszemitizmus rögtön végét éri, mihelyt agyonverik az »Egyetértés«-t összes szerkesztőségbeli zsidó kufáiraival egyetemben; kezdve Csávolszky-Eötvösön, folytatva Mezei Gellérin s végezve a legapróbb szedőgyerek-lapkihordón.**

„Függetlenség.“

Lourdesi szent víz! In hoc signo! Az antiszemitizmust csak ez képes elmosni a föld színéről. A lourdesi vízzel való keresztelkedés megszünteti a jordanizmust. Zsidók, néktek áll legjobban érdeketekben e víz tömeges megrendelése. Egy csudás látomány jelent meg szerkesztőknek, Lonkay szent Antalnak, mely így szóla jós szavakkal: »zsidóba szent víz, szent vízből szent haszon, szent haszonból még néhány háromemeletes szent ház neked, szent Antalom s akkor a zsidók elleni szent hajszásnak vége lesz!« A víz szerkesztőségünkben kapható. Péterfillérek zsidóktól is elfogadtatnak.

„Magyar Állam“

Confessionalis vizgyógyintézet chronikus mozaizmus ellen.

Kinyilatkoztatom, hogy: míg a zsidóknak ollan kutya szokásuk továbbra is, mint a millen infámis józan-

ságuk, hogy csak vizet isznak és nem bort, meglesz, az antiszemitizmusrai szükség is alább hagyni annál kevésbé fog miután, annak megszűnése csak akkor, ha mint a nóta is mondja »bort iszik a magyar ember,« ök is a löllei vörösbőz fordulnak, mell hogy műbor volna, vagy szamarak, vagy hunczfutok találánya és, hogy fuxinos is csak oly komisz vicez, vagy irigy hazugság, lesz telljes.

Vasvillányi Imrepublicánus.

Az antiszemitizmus, legalább Magyarországon, rögtön megszűnik, mihelyt nékem egy ingyen szállást adnak a Lipót-m... mondok: a Lipót-városban.

Az antikagal feje.

Ha a zsidó uzsorások megszűnnek nekünk konkurencziát csinálni, mi is, a nép is, azonnal belátjuk, hogy a zsidók bántása lehetetlenség vagy oly égbekiáltó igazságtalanság, mely fölött műkönyveket hullajthat az igaz keresztény, katolikus hazafi.

Számos keresztény fiskális és a maga nevében

Csatár Zsiga.

Börzeviczy W. M. élczei.

— Szegény Istóczy! Sem a beszédei, sem a golyói nem találnak. (Treffend!)

— Sohasem hittem volna, hogy milyen kellemes az a régi komédia, a

»két pisztoly«, Szigligetiből Zugligetibe fordítva. (Aj, wie feun!)

— A kaszinóban hiába iparkodnak ellensegeim kigolyózni, amért Istóczy be nem golyózott nekem. (Bum!)

— Már most alapjában ismerem a becsületügy külső berendezésének módját. B. Kemény Gabi daczára lehetnék Ehrenhandelsminister. (Chotse ohne Ehren!)

— Az egészből csak azt látom, hogy ebben a szegény országban nagy az embarras de ris esz! (Eppesz matt! Kö Wunder!)

— Némelyek azt állítják, hogy remegtem. Azt nem tudom. Egy bizonyos: a hajam szála nem állott égnek. (Trüg üch eune Perrücke, wäre das eune »falsche Böhauptung«!)

— Gatt du ziszer! Ha ugy véletlenül ráhibázta m volna arra az Istóczyra! (Gör ké Gespász!)

— E napokban nem a pénzpiacz, hanem a »savanyu réte« — nem az áru-vásár, hanem Martonvásár uralkodott a börczén. (Ohne »krache«!)

— A vicz sohasem pártol el tőlem. Szombaton, erevpárbaj, (azaz a párbaj előestéjén) telegrafirozok bécsi barátai mnak: »Kinder, ich hab's Kugl im Bauch!« (Schwör verdaulich, aber gut!)

*) Gyengébb antiszemitaoknak szolgáljon magyarázatul, hogy az a »kugl« = zsidó pástétom.

Részvét-sürgönyök Ignatieffhez.

— A papiroskosárból kiszedegette saját Izidor Vörösefünk. —

Budapest. Excellentiádnak esetleges név magyarosításra nevét készséggel átengedi

Bukovay Absentius.

Lemberg. Vae vixis!

Dobrzansky.

Belgrád. Délszláviát rubel-erőben kísértő Jupiter veled, a mielőbbi viszontlátásig.

Risztics és Mihály expatriarcha.

Csettinje. Kérek legalább 1/4 évi abfertigungot.

Stojan Kovacsevics
lefektetett fölkelővezér.

Szt. Pétervár. (A helyi táviróval érkezett.) Ignác Ignác, hogy lehetél oly ügyetlen? Kaptál volna legalább egy kis náthát, úgy megrendült egészségi állapotodért mentettek volna fel! De rendületlen egészséggel dobadni ki magad! Sakkinka, ez kellemetlen.

Gorcsakoff.

Páris. Szeret ön hors d'oeuvre lenni? Én nem.

Gambetta.

London. Megálljon! Excellentiád elhagyta hivatalát épen mikor egy jó üzletet akartam ajánlani. Szándékom az volt, hogy kieserélem ireimet az ön nihilistáival. Így mindketten jól jártunk volna, mert az ön ireim nem haragusznak Oroszországra s az ön nihilistái nem haragusznak Augliára.

Gladstone.

Budapest. Hogy bukhatik meg egy miniszter! Ezt én nem értem.

Tisza Kálmán.

Phädrusból.

»Már a dagadt pófával nem törődném, csak mézet kaptam volna«, dörmögé haragosan a medve, elszompologva a méh tanyától. (—eny.)

»Csak ez a két kakuktozás ne volna fészkenben!« sopánkodék a pinty, »sokkal jobb kedvvel ülnek bele.« (K—lay.)

»Hadd kuruttyoljanak!« szólt a stiglicz a békák lármája fölött boszankodó csalogányhoz; »azt hiszed, hogy azok kellemetlen zenéje nélkül birna a te éneked oly csáb erővel?« (S—sich.)

Tönödések.

(Seiffensteiner Solomentul.)

— Zsidók nem magyarosodják üleget jorsan, panaszkodják magyar ojságok. Ögy teszik, mint törelmetlen jerek, aki kihozgálja mindenap fiotol f. eskát, hoid lássa, meg van e már jökerezve. Hadjátok bennünket megjökerezni!

— Az a herr v. Wahrman ed kegyetlen férfiú. Amér a herr v. Istócze ütötte ütet meg, kényszerítette ütet, hoid megházasodjon.

— Szeretném tudni, hoid budapesti államögyész orak tanulták-e talmud? Bizemosan, mert kölömben hoid tarthatnák saktervizsgálát?

— Nem is sadálkozok, hoid a németek vannak olejan nadj nacziön, mikar van emberük, aki tudja oljan jól beszélni, mint a herr v. Bismarck és oljan jól hallgatni, mint a herr v. Moltke.

— Az a borkos parlament naczerő! Lepipál edj Bismarckot dohán nélkül!

— Foresa! A németek nem okorják a dohánmonopolt, hanem szeretnék per schulverein monopolt a koltorára és ezivilizáczióra.

— Szegén európaiak Egyiptomba! Európából kapták hajóhad, Arabitul meg haddelhad.

P. K. L.

Hung-Fu kínai császár ö felsége egy nagyszerű rendjelt alapított. Alapítok én egy nagyszerű Hung-Fu-pent. Ki fogjunk cserélni. Mi szoverének így szoktok.

Ha tudnám, hogy egy duelle adná nekem valaki lovagosságomért egy bárány elégtételt: minyár kihívnám a baron Orczy Bélát.

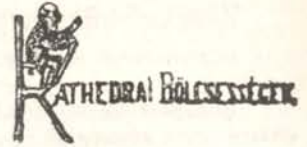
Szerkesztőség és kiadó-
hivatal:

Gránatos utca No.
hetvenkét.

FÜGGETLENSÉG.

Párbajozási, marakodási s botrányszimati napilap.
Fel. szerk. **Vérhasovay.**

Hirdetések főlvétele:
„Két pisztoly“-ház
és
Lövész-utca
3. sz.

MI!

Igen, mi vagyunk az. Ugyanazok vagyunk, kik harmadéve néplázadást rendeztünk a kaszinó ellen, a mért annak egy tagja szerkesztőnket párbajra hitta s meg is lőtte. Akkor szídtuk a bamba előítéleteket, ma magasztaljuk azokat. Miért? Mert akkor az volt a heccz, ma ez. Tempora mutantur. Mi kívall nélkül, kívall mi nélkülünk nincs, ne is legyen. Szerkesztőségünk legalább is egy tagja által minden nagyobb corruptiónál, duellumnál képviselve van. Politikával többé nem törődünk. Éljen minden a mi csattog-pattog, durran, bömböl és förmed.

Egy párbaj.

— Előzmények. —

Lapunk belső munkatársa, Didó ur, minap az utcán sétált. Épen a zsidó templom előtt, mit sem számítolva csóváltgatta farkát, midőn a sakter a zsinagógából kirohant, Didó urat

ebnek nevezé s rá — valószínűleg körülméletési czélból — kezét emelé. Didó ur azonban ügyesen kiskilott s így tettleg nem bánalmaztatott.

Szerkesztőségünk actioja.

A merénylet híre villámgyorsan terjedt el s szerkesztőségünkbe is rögtön eljutott. Súlyos vád merült itt most föl Didó belső munkatársunk ellen. Azt, hogy ő elmulasztotta a saktertől rögtön lovagias elégtételt kérni.

Midőn

derékmunkatársunk lihegve rohant be szerkesztőségünkbe s bejelenté, hogy segédeit a sértőhöz, Csaholmányi Ebaminondás és Ugathy Kaffagamenon urak képében már elküldte.

A párviadal.

Az ellenfél segédei Knofel Iczig és Czvifelesz

Mór voltak. Lövésben törtezt a megállapodás. Távoltság 100 lépés A felek fölálltak, de e pillanatban egy lovas rendőr érkezett s a párbajt megakadályozá. Még öt helyen próbálták meg a felek az ügy lovagias kiengyelítését, de a rendőrség akadékoskodása folytán csak a hatodik helyen sikerült. Két durranás, némi puska-porszag — egyéb baj nem történt.

Nyilatkozat.

Didó ur a »Függetlenség« belmunkatársa és Czvifelesz ur között fennforgott becsületbeli ügy, ma előttünk, mint segédek előtt, a lovagias szabályai szerint elintéztetett.

Budapest, 1882. junius 15.

Csaholmányi Ebaminondás
Knofel Iczig
Ugathy Kaffagamenon
Czvifelesz Mór

Figyelmeztetjük olvasóinkat, hogy előzetőnk szerkesztőségünkben minden perczben gyakorlatott **segédekre** találunk.

TÁRCZA.

A Kardházi

(Regény, írta Eötvös József br.)

Itt a vonal alatt az irodalommal s nem az irtodalommal foglalkozunk. Eötvös báró regénye eddig »Karthauzi« czimen volt ismeretes. Mi rájöttünk, hogy az a czim téves, és a

regény eredeti czime »Kardházi«. De hogy is ne, mikor Eötvös József báró s a nemzeti kaszinó tagja volt! Csak nem ír egy gavallér más regényt, mint olyat, melynek cziméből is a társadalom által szentesített módja a becsületmentésnek ragyog felénk?

Analogonja e regénynek a »Semmiházi« czimű kül-

földi regény, melyről kiderítők, hogy az meg a »Sémi háziak«, vagy a »Házi sémie« czimvel bir eredetileg. Házi sémie alatt persze azok a sémi fajhoz tartozó képviselők értetnek, kik a házban, azaz a képviselőházban ülnek s időnkint inzultáltak, hogy aztán az ügy párbaj utján egyenlítették ki.

Mit találtak a helyszínén?

(T. i. Ercsiben.)

MUTÁN a kiküldött panduroknak szerencsésen sikerült a párbajt meg nem akadályozni, legalább annak helyszínét vizsgálták meg s a következő corpora delictiket gyűjtötték össze:

1. a bajvivók és segédek hült helyét,
2. azt a tapodtat, melylyel se Wahrmann, se Istóczy nem akart meghátrálni,

3. egy nagy porfelhőt, melyet nyilván ez az affaire vert föl,

4. egy sor lábnyomot, mely a törvényes utról lefelé térve, jókora kerülővel a büntetőjog mögé jutva, az ottani süppedékben veszett el,

5. egy girbe-görbe holmit, melybe jókora lyuk volt löve: nyilván paragraphus.

E tárgyak gondosan összegyűjtettek s az ercsii szolgabíróknak adattak át, ki azokat hivatalos pecsét alatt őrizi, míg a bírói eljárás megindul.

— Hogy hívják önt? kérdi a tanár Lajost.

— Almási Lajosnak.

— S mi a neve önnek? fordul Gyulához.

— Körtvélyesi Gyula.

— Testvérek önök?

— Depositum miserabile: tizvész vagy egyéb ragályos betegségek alkalmával keletkezett. (V—y.)

— A munka felosztásnak egy másik nagy előnye az, hogy olyan embert, ki valamely testi fogatkozás folytán képtelen bizonyos munkának teljes véghezvitelére, használhatunk ezen munka egy részének végzésére. Pl. egy ember, kinek sem szem, sem keze, sem lába nincs, mégis használható valami munkára, pl. egy kerék hajtására.

(K—tz.)

— Ne ordítsanak kérem. Mihelyt én belépek, kész az istálló. (W—l.)

— A kik szeretnek ilyen harsányan abczugolni, azok befoghatnák a szájukat. (W—l.)

— A tolvajnak azt mondták: Loptál, tehát, kérem alásan, felakasztunk. (H—k.)

— A római paterfamilias nemcsak marháját és rabszolgáját, hanem fiát, sőt lányát és nejét is használatra átengedhetette másnak. (H—n.)

FÜRDŐI ÉVAD.

Ne ilyen fürdőt az orthodox zsidónak, ó keresztény publikum!

Hanem ilyet!

Mihaszna András

fővárosi m. k. rendőr szemlélődései.

Az a!

Most az egyszer mégis hasznukat vettem azoknak az újságíró uraknak. Már az bizonyos, hogy a képes újság, az csak mégis valami. Mióta a szemináriumi kasszát is megkerítették az orrunk elül a fehérváriak, épen nem tudtam egyebet csinálni, csak ezt a képes újságot böngésztem. Hát mit látok benne a multkor? Első lapjától az utolsóig tele volt írva azzal, hogy az Istóczy meg a Vármány nas-ágos urak meg fognak verekezni, amér verekedtek. Mert ez az uri szokás.

Hm! Én is csak rendőr volnék, aki tudom, hogy »a tilos cselekmények tilosak.« Nem hagyhatom helybe ezt et a duélumo. Volt rá két napi gondolkozási időm; meg mi tagadás, az is tetszett nekem, hogy a nasságos követ uraknak majd én fogok parancsolni. Meleg se volt, hát biz én csak kimásztam a Rákosra.

»Eltakarodjanak innen kentek! Az ilyen-olyan öregajjuk mindenit, nem kenteknek komédiáznak itt a nasságos urak!« szóllok oda a gyülevész népségnek és kommandérozom őket a placzrul. Vagy tiz lépésnyire magam meg leheveredtem a föbe. Hát a mint ott buzgójan vigyázok, egyszerre csak nagy fogvacogásra ébredtek föl. Az urak már ott töltögették azt a két kis mo-sárágyut, a mit ma:ukkal hoztak, — etül fakadt egy bizonyos Számi gyerek nevezetű izralita legény, olyan nagy fogvacogásra. Pislantok az urakra, pislantok a képes újságra, — nem volt abban eltrafálva senki! — hát errül röttön rájuk esmértem. Oda kajátok, hogy a törvény nevében itt nem szabad durrogatni, nincs bucsu, se restoráció. Erre elszaladtak Tuladunára, ahol már nem én parancsolok. Azt is előre megmondhattam volna, hogy mi sül ki abból a két kézi mozsárbul. Mert nem volt, annak magja. Én mondom.

Az eszlári dolgot biznák rám, rég kisütöttem volna, hogy a tettesek nem csak az Eszterkét, de még a Szekeres Ványó Misa ángyát is a Bodrogba fujtották bele. Szem köll a rendőrséghez, meg ész! Ahun a!... az a vak kódis megint ott ácsorog? Mit keres az, ha nincs keresetje? Lopja a napot, pedig nem is látja. Mars öreg, előre! Mert röndnek muszáj lönnyi!

Diák ismeretek tára.

Terjeszti: Bukovay Absentiás.

— Sarokba szoritottam a minap egy dögész, mondván neki, hogy az egész tudományuk csak tapogatódzás.

— Az új kasszirosnénál ezt meg is próbáltam. Pedig nem is jártam Kovács elejibe, a kis lány meg nem is beteg. Sőt inkább.

— Benézek a Jendrasik nyulölő tudományos hajlékába a minap keresni Maszlagi Sanyit. Nyögi valaki mögöttem, hogy: ő elmegy most a thanórára!

Csak kihallatszik a zsidó tónus az egyetemi schordan-jordánoknál, hogy köhintve beszélnek. Ha legalább így mondta volna, hogy a Than-órára!

— Hazautazásom előtt, egyik szemita hitelezőmnél prolongáltam egy lejárt váltómat. Hiába még is csak ovatos a zsidó! Eddig Budapestre volt telepítve a váltó, most J e r u z s á l e m e t irta oda, mert ki tudja, mit hozhat a jövő?

— Sose látok filozoptert a kocsmában ebédelni. Ezt nekem Czingár Matyi így magyarázta meg: reggelire eszik sült almát, evvel aztán jól lakik. Ebédre iszik három pohár vizet, ezzel megint jóllakik. Estére pedig az alma a víztől fel-fújódik a hasában: akkor meg pláne jól lakik. — Erre az életmódra bizony akár pátenst is vehetne.

— Nem hiába nyújtogatják a pohár-vizeket szigorlatkor: mikor Szilágyi vagy Pulszky beront, unisono, megindul az áldozatok közt a c s u k l á s.

— Hiába erőlködnek a nagyságos urak. Ha megbuktanak, ugy se gilt. »Félelemben« ejtettek (metus), tehát a kontraktusunk fűcs.

— Eddig magam sem hittem, hogy a villamosság olyan nagy hatással legyen az emberre. De mióta telegrafista frajlába szerettem: korán kelek. Kora reggel már ott vagyok a Szidonban, hét óra körül kiülök az ablakba; mert hát akkor defiléroz arra két jól megtöltött, begyes Meidinger elem. A tüzes szem nyájasan villan felém; ugy látszik, megértette kopogó szivem telep-kupját. Szivem réz-sarka már ugyis nála van; csak drótozhatnám vele össze a horgany-sarkomat is.

— Igaz, hogy a villamosság filozopternek való tudomány; de a telep-kisütésben csak a jogásznak van praxisa.

— Akár milyen tele vagyok is villamossággal, még sem bliczelek.

Magyar Duna!

— A. N. F. Presse nyomán. —

AJTÉKOZZ Bécs!

Egy új merénylet küszöbén állunk.

A magyar kormány meg akarja a Dunát magyarosítani. Nem elég hogy az osztrák vasutitársaságot osztrák-magyarra dualizálta, ennél fogva még a francia Joubert is kénytelen nevét megmagyarosítani (halomás szerint Sobri-ra), — az osztrák Duna-gőzhajótársaságot is el akarja a magyar Moloch nyelni.

Még föl sem száradtak könnyeink a St. E. G. bukásán és már a D. D. S. G.-t. fenyegeti veszély.

Semmink se maradjon? Ez sok!

Elvenni tőlünk a Dunát, melyet szép kék habjaival Strauss örökhírű keringője Ausztriának meghódított, hogy a partjain ugor és osztyák befolyás domináljon!

Osztrák helyett osztyák!

Nem, mi nem adhatjuk a Dunát oly népnek befolyásába, mely a viziografiában oly járatlan, hogy a blaue Donaut szöke Dunának nevezi.

Nem, mi nem adhatjuk a Dunát oly nemzet birtokába, mely fanatizmusában még a halakat is megtanítja magyarul, hogy azok aztán neki Passautól Pozsonyig minden kilesett titkot eláruljanak.

De ám kösse meg a D. D. S. G. az alkut, ha meri — van egy régi vicczünk a Bécsben lévő huszárról, aki keresztbe állva a lovával a csatornán, atyjafiai bámulataira le nem ereszti a Dunát Pestre. Ebből az élczből mi rettentő valóságot csinálunk. Engerth hofrath ur S p e r s ch i f f j é v e l fogjuk elzárni a Dunát, új ágyat ásunk neki.

Tessék aztán szárazon gőzhajózni! Herbst, Sturm és Neuwirth urak már nevetnek. Magyarok! Mox post gaudia főhbsiz!

Csak hunczfut a német!

A nyakamra hozta a dohánymonopoliumot, de magának nem kell.

Magyar Miska.

„Nana.“

A Zoláé — borzasztó, hatalmas,
A Busnaché — iszonyú unalmas,
A Pálmai Ilkéé — diadalmas.

*

Igen az, diadalmas; daczára annak, hogy Busnach ur utasításai folytán az utolsó képben himlőben hal meg. E meghalás, ha úgy csinálja valaki, mint Pálmai, valóságos diadal.

Különösen, ha az a valaki emelkedett fölfogással eddig csak a rokolyáját pörgeté. Játéka a leghimlőhelyesebb volt.

Naná ki így ábrázola:

Bőven tapsot hints rá, Zola!

*

Egy praktikus ajánlat Evva urnak. Busnach unalmas darabja hét képből áll, melyből a legedzettebb kritikus sem bir meg többet négynél. Ne is adassa tehát elő a hat első képet, csak a hetediket, egy este hétszer egymásután, — persze hét külön entrée mellett. Kezeskedünk róla, hogy a színház egy este hétszer telik meg, s minden este egy heti jövedelmet csurgat vállalkozó zsebébe.

Föltéve, hogy Pálmai

Ekkora sort állna ki.

*

Különben a „Nana“ minden őseredeti posvány-zamatját a regényben feledve, állig begombolt soliditásában produkálta magát a népszínházban, ami a zsöllék caviárkedvelőinél általános kiábrándulást idézett elő.

*

Az a hír volt elterjedve, hogy Evva jövendőbeli országházi támadások ellen magát biztosítandó, a darabot Irányival fordította le. A Fáy név a színlapon csak Dániel prófétának a fűgefalevele.

*

Pálmai Ilka a czimszerepben mindhimlőhalálíg oly jóra való, jókedélyű, jóviseletű, eszemadta kis naivát faragott a szöke Venusból, amelyet minden mesterséget értő szerző házas-sággal, nem pedig ilyen rettentő elpusztulással (a pustula) szokott megjutalmazni.

*

A nemzet pacsirtájának bucsuja. Aranyos biróné asszonyom megy tacs a fráuczia feredőbe.

Ezen Trouville megőrül,

A népszínház megőrül

Jogászyerek megőrül.

Szerencse, hogy a szép csillag

Ismét fölkel mögürül.

*

Nyár derekán szegény Toldy Pista is eszébe jutott a nemzeti színháznak. „Az új emberek“ bizony még ma is csak új emberek és akármilyen szellemmel, szabadelvűséggel, nemes lelkesültséggel nyitotta meg nekik a boldogult régi társadalom kapuit, az új emberek ma sem léphették még át az antisemitizmus ajtónállóitól és portásaitól elbarricádított küszöbét.

*

Mit is elevenít fel a nemzeti színház ily időszerűtlen darabokat, amelyekben a zsidót »ember«-nek czimezik és nézik? Tegye félre s majd tán száz év múlva elő lehet venni mint korszerű aktualitást.

Hirdetmény.

15,000 forint jutalmat fizetünk Solymosy Eszter meg nem találásáért

Istóczy, Ónody & Co.

— Üdvözet. —

Igen tisztelt vitélő magyar férfiú.

az Isten éltesseönt.

Csodálatos az istennek mindenhatósága, jósága, és kegyesége az Emberekhez, a ki önt igen Sokáig tarcsa és éltesse. Kedves jövőndő menyaszonyával egyetemben, eljutott hozzám azon örvedetes hír, hogy, Kegyuraságod, egy menyei áldás, és igaz boldogság elé fog lépni, egy égi csillag ragyogjon Virágzó Isteni frigyűkőn, az est, szende hold és üdvözlő fényes nap, arany sugaraival koszorúzza fiatal szivők benseét, leg Csekélyebb, Magyaros Szivem rendkívül örvedez ennek hogy egy viruló rózsát Virágerdő ápolóját férfias lélekkel öröm teljes Szívvel. Isten segítségivel Vitézi karjára fogja fűzni. S ön vitéz úr mint nő. S a kisasszony mint menyasszony. A boldog Isten áldásából s kegyelmében részesülnek, hál az égnek ragyogjon tehát szivük, fényes napként, és virágozzanak. Kivánok Istentől sok minden jót, szerencsét, erőt, és friss jó egészséget. Végtelen örömet és boldogságot teljes tiszteletemet, adom. Isten örökűdjön felettek a Vigasztalo Szt lélek ereje Száljon reájok.

Ezt kívánja, és több suk jókat Legkissebb alázatos. S legmagasab szolgálja.

ifj. T. K.

— Magyar tanár előszava. —

Midőn régi kartársam t. i. Mihálka elég jutalmat aratott műve átdolgozását átvettem, vezércéloomul tüzttem ki a tanuló ijjuságnak oly tankönyvet kezébe adni, melyben az életben és iparban szükséges és leginkább hasznot hajtó ásvány-egyedekkel ismerhessen meg: igyekeztem csak oly leleteket a részletes részbe felvenni, melyek vagy hazánkban gyakoriak, vagy egyébkint az ipar és vegytan terén szerepre hivatvák; ha abból majd annyit egyikök, vagy másikuk meritend: hogy jólétét is annak köszönhetendi, és nevemet majd émlitendi csak, — jutalmam meg van.

SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

G. E. T. Bizza azt arra a bizonyos szerkesztői praxisra. A mostani küldemény különb. — N. Megkésétt. — Rókafi. A vers elég jó; de mert a »B. J.« alakjai még nem képezik a közvéleményt, félre kellett tennünk. — I. J. Hát nem érti ön annak a jelentőségét, ha a szerkesztő azt üzeni: »nem talál a lap hangjához«? Ez csak gyöngéd körüli-ása annak, hogy a munka ros. — E. M. Nem talál a lapunk hangjához —

I. A. Csak ilyen enyhe dolgokat birt kihalászni a »Röpirat«-ból? Pedig a hátsó lapján kereskedett. — F. D. Van benne használható. — B. J. Cseh emberektől elég jó magyarság az. Egyébkint az 1te Prager Maschinenbau Ges. « budapesti fiókja gondoskodhatna jobb magyar levelezőrül is. Megvárjuk tőle. — W. H. Ön komolyan tréfának hiszi közleményét? — P. D. Vártuk a kedves látogatást, de hiába. Miben mult? Az irat iratosan hatott szomjuszivűnkre. — H. K. Jók; egyik épen kapóra jött. — K. S. A java közölhetetlen. Mért epezti ön szerkesztői keblűnkét? A műmellékletben gyönyörkődünk. Tán akad egyszer, nem mondjuk érdemesebb, de érdekesebb tárgya a megrajzolásra. Ezt szivesen közöljük is. — P. L. Nem is olyan ros. Tán a jövő számban — „Képtárgy.“ Zavaros. — D. A. A travestia nem fődőzi az eredetit s különben is gyarló versemény. — P. B. Mély megilletődéssel olvastuk tartalmas sorait. — Dongó. Nincs neki fullánkja. — B. A. Épüléssel olvastuk. Kerestünk egy külön sorocskát is, de nem találtunk. S-nak szót? Üdvözletűnket mind közönségesen. — N. I. Mind a kettő jeleskedik. Főleg a rajz. Azt meg közöljük a maga eredetiségében. — F. A. Megemlékezünk róla.

Magyarok és tizza-eszláriak!

Vért!

Csak két csöppet!

De minden csöppje 2 frtot érjen.

BORSSZEM JANKELESZ

nemzeti sakter.

Az 1882. év július 1-vel új előfizetést nyitunk a „Borsszem Jankó“-ra.

A „BORSSZEM JANKÓ“ előfizetési ára:

Negyedévre 2 frt.

Félévre 4 frt.

Az előfizetés mentől előbbi megújítását kérjük, hogy a szétküldésben késedelem ne álljon be.

A „Borsszem Jankó“ kiadó-hivatala
Barátok-tere, »Athenaeum«-épület.

Felelős szerkesztő: CSICSERI BORS.